

Puheenjohtaja

Brita-Liisa Joutsen
bjoutsen@hotmail.com
gsm +358 4076 81263

Varapuheenjohtaja

Marja Salmelin
marja.salmelin@live.fi

Taloudenhoitaja

Sirpa Uimonen
sirpa.uimonen@gmail.com
gsm 050 383 1979

Sihteeri

Leena Savisalo
leena.savisalo@gmail.com

Tiedottaja

Mari Skyttä-Koskinen
mari.skytta-koskinen@sok.fi

Some-koordinaattori

Elisa Jalonen
elisa.k.jalonen@gmail.com

Sisältö

Puheenjohtajan kuulumiset

- Hallituksen henkilövaihdokset

Slow-food - lähiruoka tapahtuma s. 2

Viipurin syyskuinen matka s. 4

Toiminnallista pikkujoulua vietetään 9.12. joulukorttipajalla s. 7

Cotes ry:n vuosikokous

Kuva. Kokoukseen osallistuivat vas. Raili Onnela, Marja Salmelin, Leena Savisalo, Mari Skyttä-Koskinen, Eeva-Helena Vartiainen, Pirkko Anttila, Elisa Jalonen + Aku, Sirpa Uimonen ja Brita-Liisa Joutsen.

Puheenjohtajalta

Vuosikello on vierähtänyt syksyyn ja yhdistyksen toimihenkilöiden valinta on tullut ajankohtaiseksi. Idyllisessä Fiskarsissa, ravintola Kuparipajassa pidimme vuosikokouksen. Olin sääntömääräisen väli vuoden poissa hallituksesta, mikä vierähtikin nopeasti kaksivuotiseksi. On kiva palata hallitukseen, jossa on erittäin idearikkaita persoonia. Varmaan jokaisella on ajankäytön kanssa ongelmia ja järjestää aikaa yhdistystoiminnalle. Muuten hallitus jatkaa vanhalla kokoonpanolla, mutta tiedottajamme Sirpa Hara joutui jättämään hallituksen kuuden vuoden maksimiajan tultua täyteen. Monia hänen tekstejään olemme saaneet lukea Jäsenkirjeissä. Kiitämme Sirpaa tarmokkaasta työstä tiedottajana.

Varmaan samalla innolla Mari Skyttä-Koskinen jatkaa tiedottajan tehtäviä. Leena lupautui sihteeriksi, Sirpa Uimonen jatkaa taloudenhoitajana. Elisa rupeaa koordinoimaan some -maailmaan. Marjan kanssa teimme tehtävien vaihdoksen siten, että Marja jatkaa varapuheenjohtajana ja allekirjoittanut puheenjohtajana seuraavan vuoden. Olen toiminut aikaisemminkin Cotesin hallituksessa eri tehtävissä ja siten en sen kummempia esittelyjä kaipaa. Uusille jäsenille sen verran, että opiskelutaustani on yhdistyksen teknologian puolelta. Työpäiväni vierähtävät SOK:n marketkaupan sisäisen auditointitiimin vetäjänä. Vapaa-aikaa vietän mökillä puuhastellen sekä matkustellen ja tietysti viikoittaisissa kulttuuritapahtumissa. Toivon, että voimme järjestää ainakin yhtä monipuolista ohjelmaa jäsenille kun tähänkin asti. Ensi vuoden elokuussa olemme suunnittelemassa matkaa Ahvenanmaalle sekä muualle lähialueeseen tutustumista. Teatterissa ja näyttelyssä piipahtaminen varmaan tulee ohjelmassa säilymään. Toivomme, että rivijäsenet ottavat aktiivisesti yhteyttä ja ehdottelevat toiveiden mukaisia tapahtumia!

Syyskuussa käytiin onnistuneesti Viipurissa, lue reissukokemuksia. Toivomme, että mahdollisimman moni jäsen ehtii pikkujouluihin tekemään ystäville ja sukulaisille joulutervehdyksen joulukorttiaskartelun merkeissä.

Syysterveisin

Bríta-Liisa

Slow Food -ruokatapahtuma tarjosi lähituottajien kirjoa ja makuja

Viltgården toimittaa lähiriistaa

Viltgården niminen yritys tarjoaa hirveä, peuraa ja hanhea. Inkoon kunnassa sijaitsee noin 250 hehtaarin laajuinen Mariebergin tila. Täällä metsästetään sekä lintuja että sorkkaeläimiä. Tilalle kuuluu myös vesistö, jossa elää täplärapuja. Vuosien kokemuksella ravut kalastetaan ja keitetään. Metsästyssesonki alkaa elokuussa kyyhky- ja merilintujahdilla. Sen jälkeen on vuorossa jänis-, mufloni-, peura- ja hirtin, joka päättyy tammikuun viimeisenä päivänä.

Kuva. Landersin perhe pyörittää lähiriistatuotantoa ja he asuvat Mariebergin tilalla.

Viltgårdenin omistaja **Tomas Landers** huomasi v. 2013 toimintaa aloittaessaan, että riistalle on kysyntää, mutta tarjonta on varsin heikkoa. Riistan suosio on kasvanut ja tällä hetkellä kysyntä ylittää tarjonnan. Viltgårdenin oman uuden teurastamon ansiosta tuotantoa voidaan kasvattaa. Riistan kysyntä johtuu osittain lähiruokaboomista. Oikeilla lisukkeilla valmistettu riistaruoka on hieno gastronominen elämys! Riista sisältää vähemmän rasvaa ja sen laatu on parempi verrattuna tuotantoeläinten rasvaan. Liha myydään suurimmaksi osaksi itse suoraan asiakkaille, mutta lihaa toimitetaan myös useaan ravintolaan Länsi-Uudellemaalle ja Helsinkiin kuten ravintola Nokkaan. Riistasta valmistetaan myös mm. savulihaa, salamia, ryynimakkaraa ja muita lihajalosteita.

Kuva. Lokakuun ensimmäisenä viikonloppuna kuutisenkymmentä lähiseudun tuottajaa kokoontuivat Fiskarsiin esittelemään ja myymään tuotteitaan.

Fiskarsin ruukin kylässä on paljon kaunista nähtävää. Kylä onkin erityisesti taiteilijoiden, käsityöläisten ja muotoilijoiden suosiossa. Vuonna 2014 Fiskarsin perustamisesta tuli kuluneeksi 365 vuotta. Fiskarsin ruukin perusti hollantilainen **Peter Thorwöste** kuningatar Kristiinan

privilegiolla, jolla hän sai oikeuden valmistaa valettuja ja taottuja tuotteita. Hän sai myös luvan perustaa Fiskarsiin masuunin ja kankivasaran vuonna 1649. Ruukin toiminta tarvitsi vesivoimaa sekä runsaasti metsää puuhiilen valmistamiseen.

Syysretki Viipuriin

5.- 6.9.2015

Tanssia sai siellä aina
Arkena ja sunnuntain
Helppo oli tiensä löytä
Kohti oikeata pöytää
Jos vain joku kielsi 'ei ei ei'
Toinen sanoi heti 'hem till mej'
Sellanen ol' Viipuri
Sellanen ol' Viipuri
Karjalaisten kaupunki

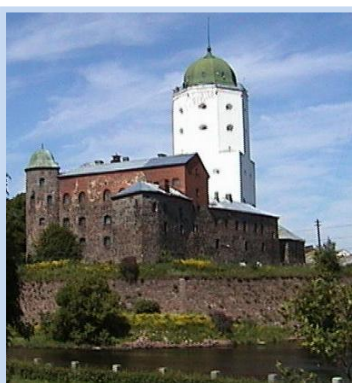
Viipurissa, ehkä kolmas kertani, tällä kertaa Cotes ry:n ystävien kanssa, kirjoittaa Leena Savisalo. Matka Allegro-junalla aamupäivällä klo 11 oli rauhoittava orientoituminen Viipuriin itäsuomalaisen loppukesän maiseman kautta. Rajamuodollisuudet sujuivat juohevasti. Juna oli lauantaisten hiljainen, ei ruuhkaa. Viipurin asemalta kävelimme kaikessa rauhassa hotelliimme Victoriaan kauppatorin varrelle. Bongasimme Sirpa-matkaoppaan esittelemiä meille tärkeitä, suomalaisten rakentamia kohteita.

Mari Skyttä-Koskinen; Viipurin linna on aivan keskustan tuntumassa, pienellä kalliosaarella Suomenvedenpohjan ja Viipurinlahden yhdistävässä Linnasalmessa. Linnaa alettiin rakentaa vuonna 1293 ruotsalaisten Karjalaan tekemän kolmannen ristiretken aikana. Suomi menetti linnan talvisodan päättäneessä Moskovan rauhassa Neuvostoliitolle 1940, mutta valtasi sen uudelleen jatkosodan alussa 1941. Viipurista jouduttiin vetäytymään kesällä 1944, ja kaupunki jäi Neuvostoliiton haltuun.

Kuva. Runsasvesistöinen näkymä Viipurin tornista.

Seurueemme lähti valloittamaan linnaa aurinkoisena sunnuntaina. Totesimme, että aika moni muukin oli saanut saman idean. Jono linnan pääsylippuluukulle ulottui pitkälle sillalle. Torniin

kapuaminen tungoksessa ei innostanut kaikkia, joten osa päätyi ihailemaan linnaa ulkopuolelta. Parinkymmenen minuutin jonotuksen jälkeen pääsimme maksamaan nimellisen pääsymaksun linnan alueelle. Torniin johtavat portaavat olivat kapeat, kaksi ihmistä mahtui juuri ja juuri ohittamaan siinä toisensa. Liikenne portaissa oli vilkasta molempiin suuntiin, mutta pääsimme kuitenkin etenemään sujuvasti. Rakennusteknisesti torni olisi ehkä pienen viilaamisen tarpeessa, keskiosassa oleva laudoitus näytti luvalla sanoen epäkuntoiselta. Torniin kiipeäminen toimi siedätyshoitona korkeanpaikan kammoon. Hiki taisi tulla sekä kiipeämisestä että pikku pelosta.

Ihan viimeinen portaikko-osuus oli niin kapea, että siinä mahtui etenemään vain yhteen suuntaan kerrallaan. Hetkinen piti jonottaa, ennenkuin pääsimme perille, katolle saakka. Katolta oli hienot näkymät kaupunkiin, ja kamerat räpsyivät. Katto oli kartion-muotoinen, ja tasainen reunaosuus, jossa saattoi kävellä, oli varsin kapea. Katolla oli täpötäyttä, joten yhden maisemanihailukierroksen jälkeen maan turvallinen pinta alkoi houkuttaa. Ajoituksemme olikin mainio: alaspäin mennessä portailla oli seisova ruuhka. Linnan alueella oli museo ja pieni matkamüstemyymälä, jossa teimme pienen ja halvan kierroksen.

Leena jatkaa; Kauppatorilla oli jokin tapahtuma lauantaina. Tori täynnä tanssivia ja laulavia kansallispukuisia ryhmiä odottamassa esiintymisvuoroa lavalle, soittoa ja sirmakkaa. Torin reunat täynnä myyntikojuja. Se muistutti Senaatintorin maakunta-tapahtumia. Sitä se olikin! Vuosittainen Venäjän suomen-sukuisten kansojen festivaali. Kojuissa oli eri alueitten käsitöitä ja kulttuuria esillä. Kullakin oli oman alueen kansanpuku päällä, osa matkan pituuden vuoksi tavallisissa vaatteissa. Kaikki nimet oli venäjäksi. Tuttu arvattava oli Komi,

mutta en osannut, mutta kysymällä selvisi ainakin udmurdit, hantit, marit, mordvalaiset, mansit, karjalaiset Petroskoin läheltä, saamelaiset, vepsäläiset. Toisella lavalla torin reunassa

Kuva. Kauppatorilla Venäjän suomensukuisten kansojen festivaalin esiintyjä.

tanssittiin myös. Koko kauppatori oli täynnä tapahtumaa. Itseäni kiinnosti Tuuterin pukuun pukeutuneet inkeriläiset, koska kotonani oli ollut inkeriläinen Maija kahden lapsensa kanssa 1944-45. Heidän piti palata Neuvostoliittoon, vaikka äitini oli auttanut heitä ja kirjoittanut Maijan kirjeitä saadakseen heidän sukulaisensa kiinni Ruotsista. Äiti aina joskus muisti Maijaa ja kuvitteli hänen kohtaloaan palautettuna toivottavasti kotiin Inkerinmaalle. Inkeriläiset ja muut fereseihin pukeutuneet festivaaliosallistujat Suomen sukuiset käsitöineen ja sultsi-inoineen jäivät vain muistoihin, koska olin jättänyt kameran kotiin. Ajattelin että Sirpa ja muut ottavat yhdistykselle tarpeeksi kuvia. Aika rankka sade lopetti kierrokseni Suomen Helsingistä tulleiden tee ja piirakkatarjoiluun. Pietarin alueelta kotoisin olevien kanssa puhuin suomea. Pellavia ostin kauppahallista ja viinirypäleitä jotka ovat peräisin ympäri laajaa Venäjänmaata.

Kuva. Kukkoherra ja matrjoška kauppatorilla.

Käsityöateriaaleja ja laadukkaita pellavatuotteita löytyy Ljon-pellavakaupasta (Moskovskij Prospekt 1.). Kaupan sisäänkäynti oli vaatimatonta, mutta putiikki oli täynnä todella edullisia pellavatuotteita: kankaita lankoja, keittiö- ja sisustustekstiilejä, vaatteita, ompelutarvikkeita yms.

Kuvassa Marjan ostokset; räiskyvän oranssia mekkokangasta ja ihanaa pellavanmarua.

Alvar Aalto –kirjaston valaistus on omaa luokkaansa! Missään en ole kokenut sellaista päivänvalon kylpyä. Kirjastosaliin kaikki valo tulee kattoikkunoiden kautta. Nerokkaasti ratkaistu! Näin kirjat saavat kaiken seinäalan. Tätä näkymää voi kokea vain paikan päällä. Kattovalo tuo tilaan rauhaa ja juhlavuutta! Mikään valokuva ei pysty toistamaan valon kaunista virtaamista saliin. Täytyy kiitellä ja arvostaa sitä sisukkuutta, osaamista ja rahoituksen hankintaa, että ”kirjastotemppele” pelastettiin. Tätä ihailen, Sirpa Hara.

Kuva. Kirjastosali on suosittu hääparien kuvauspaikka kauniin luonnonvalon vuoksi.

Kuva. Viipurin matkalaisia;
Elina Piskonen, Mari Skyttä-Kokinen,
Kristiina Aalto,
Marja Salmelin, Jenni Määtä
ja Juhani Aalto

Joulukorttipajalla tapahtuu

Cotesin toiminnalliset pikkujoulut

Hei,

Kaikki jouluhömpät!

Kädentaitoja on välillä hyvä treenata
Askartelemme yksilölliset joulukortit

Käytössäsi on kartongit, koristeet ym. muut materiaalit

Tarjolla jouluista iltapalaa

Aika ke 9.12. klo 17 lähtien

Paikka

Joulukorttipaja

Taavetti Laitisen katu 7
(Pikku Huopalahti, Helsinki)
sisäpiha B-porrashuoneen viereinen kerhotila

Tervetuloa joulufiilistelyyn!

Ilmoittaudu Sirpa Haralle 4.12.

sirpahlenahara@gmail.com

Puh. 040 7077 019

